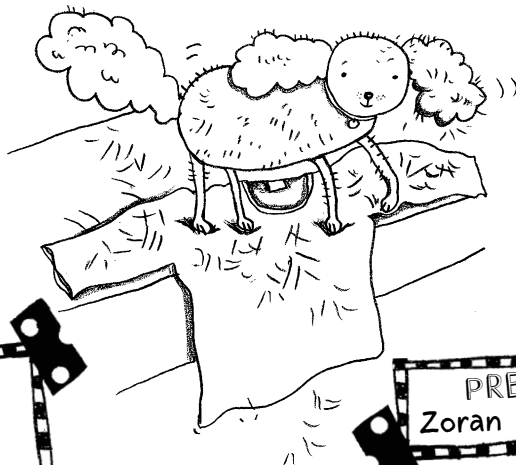

Moj školski projekt

PORODICA,

PRIJATELJI

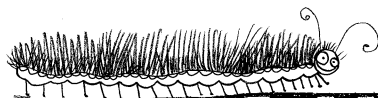
I PRAVI **DLAKAVCI**

mala laguna

PREVOD
Zoran Penevski

Liz Pišon

Naslov originala: Liz Pichon,
Family, Friends and Furry Creatures

The original edition is published and
licenced by Scholastic Ltd.

Copyright @ ovog izdanja Laguna 2025

<http://tomgatesworld.blogspot.com>

Liz Pišon

PORODICA, PRIJATELJI I PRAVI DLAKAVCI
TOM GEJTS

Za izdavača

Beograd, 2025.

Dejan Papić

Štampa

Urednik

Margo-art, Beograd

Irina Markić

Lektura i korektura

Izdavač

Saška Stojakov

Laguna, Beograd

Kralja Petra 45/VI

Prelom i dodatni crteži

Tel. 011/3341-711

Branislava Marjanović

www.laguna.rs

Tiraž 2000

e-mail: info@laguna.rs

CIP - Каталогизacija y публикацији
Народна библиотека Србије, Београд
821.111-93-31

ПИШОН, Лиз, 1963-Tom Gejts. Moj školski projekat - Porodica, prijatelji i pravi dlakavci / Liz Pišon ; prevod
Zoran Penevski. - Beograd : Laguna, 2025 (Beograd : Margo-art). - 241 str. : ilustr. ; 19 cm. - (Mala laguna)
Nasl. izvornika: Family, Friends and Furry Creatures / Liz Pichon. - Tiraž 2.000.

ISBN 978-86-521-5634-4
COBISS.SR-ID 167164425

KNJIGA je POSVEĆENA

mojoj

PORODICI

Mark

Zak

Ela

Lili

mojim

PRIJATELJIMA

Klaudija

Ben

i

pravim dlakavcima

SID

Kad sam bio kod Dereka, Pevac je izgleda
spavao na mom džemperu jer kao
da je na njemu ostalo pola
njegovih **DLAKA**.

Znao sam da će mama i tata kad to vide početi
da mi govore:

„Znaš da je Dilija **ALERGIČNA**
na **DLAKE**, zar ne?“

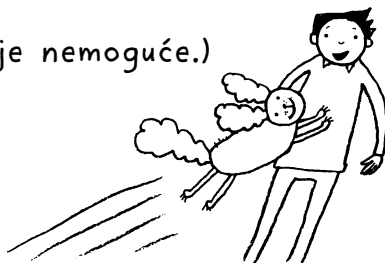
„Što si dozvolio Pevcu da skoči na tebe?“

„Zar nisi mogao da se skloniš?“

(Što je nemoguće.)

Radije bih se sklonio Diliji s puta jer je mnogo **ZABAVNIJE** igrati se s Pevcem.

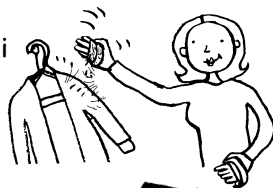

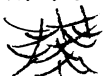
Av! Pokušao sam da **ISTRESEM** **DLAKE** s njega.

A onda sam se dosetio maminog **TRIKA** sa **SELOTEJP** **TRAKOM** namotanom oko šake.

Zato sam uzeo malo selotejpa i tapkao po džemperu gore-dole kao da je dobra kuca.

Potrošio sam **POLA** rolne čisteći džemper, ali većina Pevčevih dlaka je ostala.

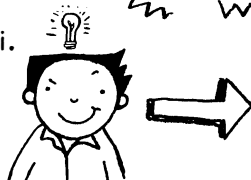

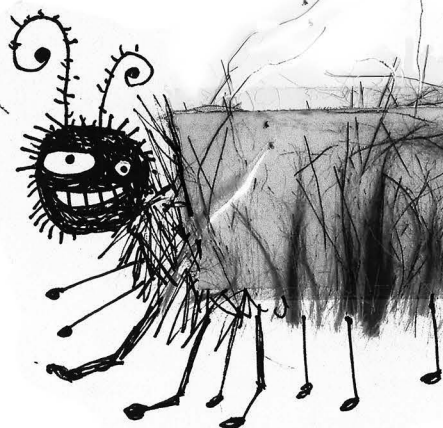
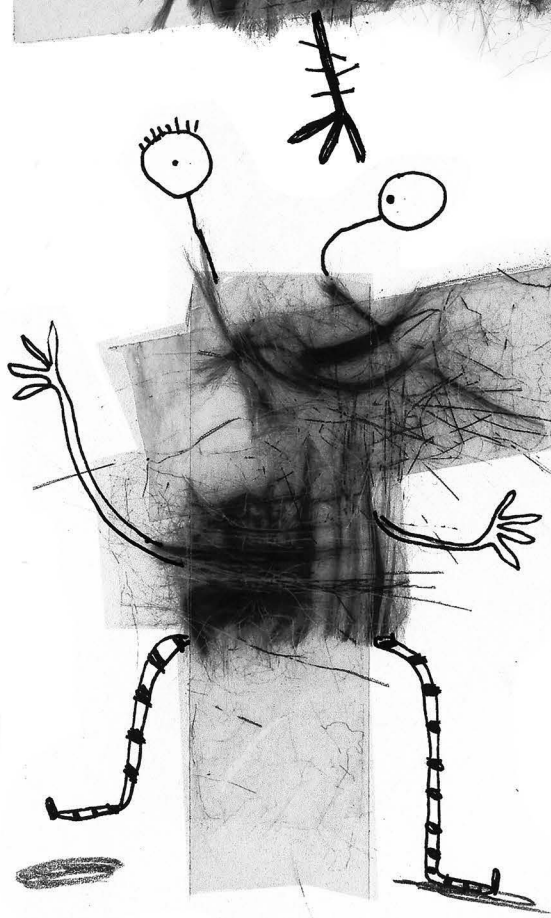
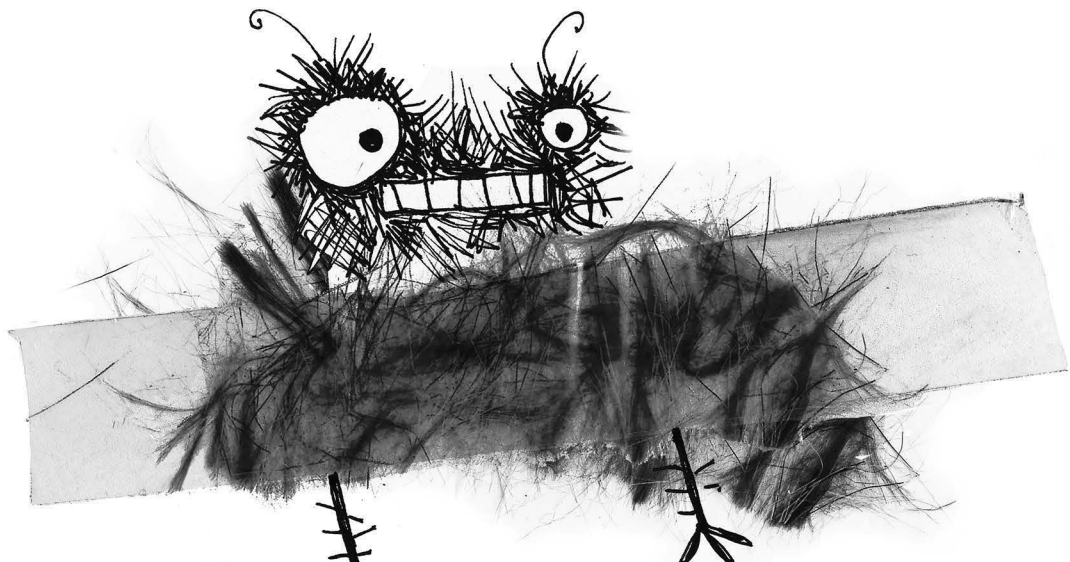
Pa sam odustao. Uh.

POSVUDA je bilo delova selotejp trake

s **DLAKAMA**. Taman sam hteo da ih se otarasim kad mi je **SINULA** ideja u glavi.

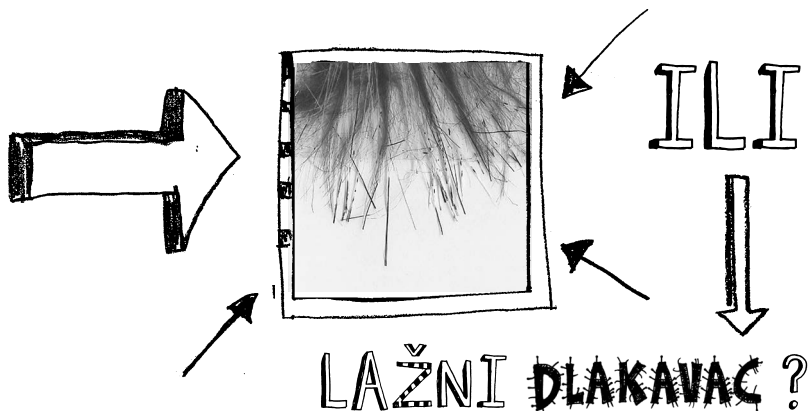
Pa sam napravio OVO:

Moji PRAVI **DLAKAVCI**...

(Ja sam genije za reciklažu.)

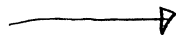
A tu je i KVIZ.

Da li je ovo PRAVI **DLAKAVAC**

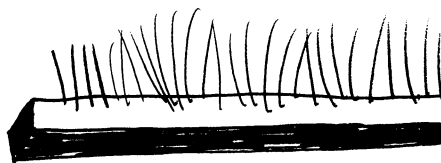

Ti odluči.

(Ne viri! Odgovor je na sledećoj stranici...)

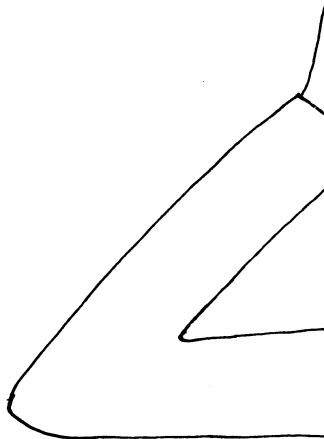
LAŽNI DLAKAVAC

(HA! HA!)

To je Gospodin Fulerman sa

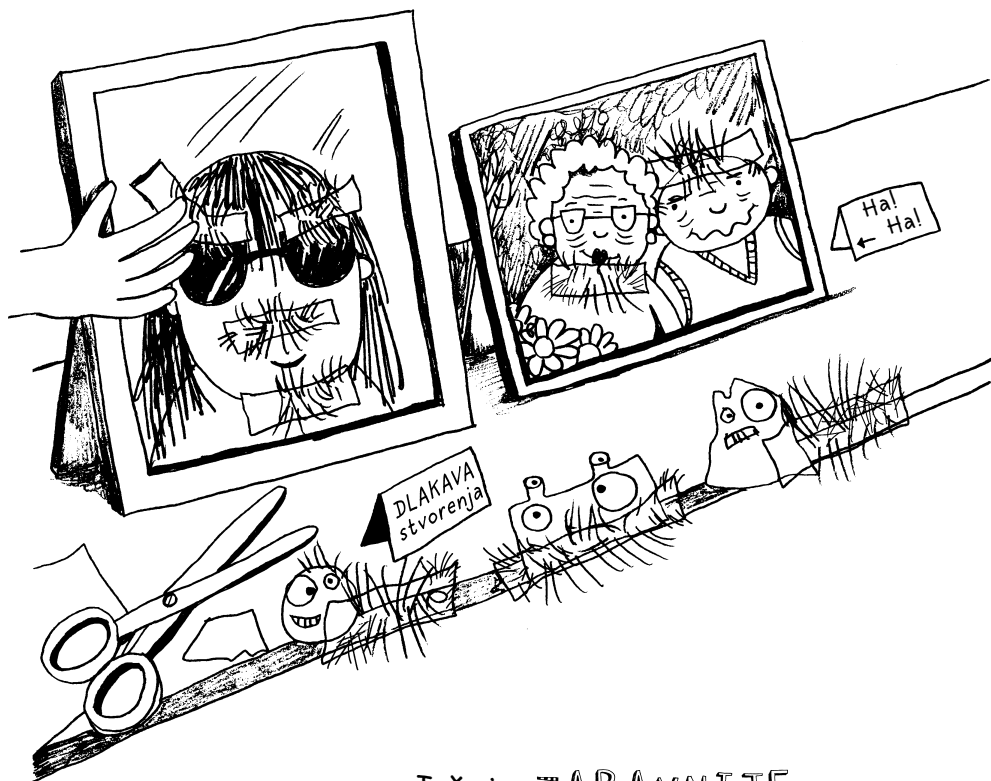
DLAKAMA NOVE
KOSE.

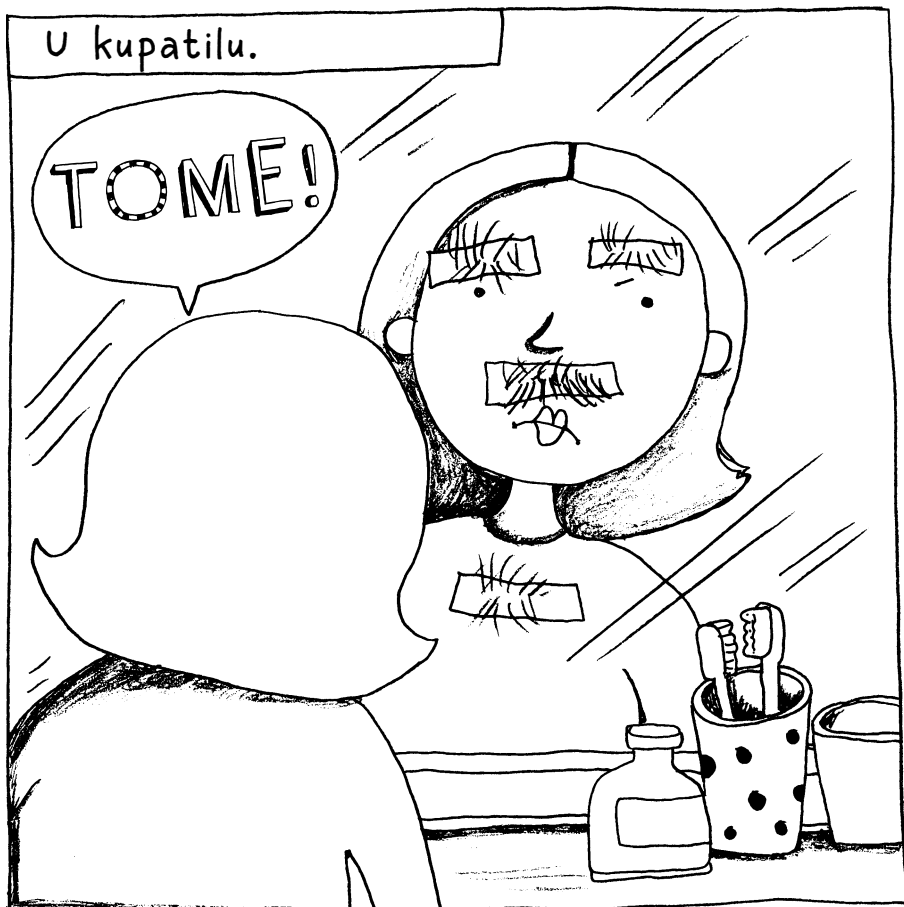

Ko bi rekao da malo selotejpa s **DLAKAMA**
može da bude TAKO KORISNO?

(Ja bih.)

Još je ZABAVNIJE
bilo kad sam lepio trake svuda po kući...

... što mamu nije naročito obradovalo.

Izgleda da je pravo vreme za nešto što je
takođe VEOMA važno.

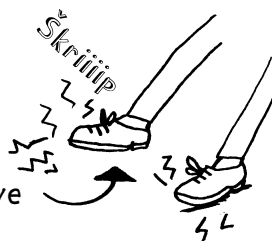
Ovde je SPISAK stvari ➡

koje više NEĆU da radim:

(Ne nužno tim redosledom.)

☹ STVARI KOJE NEĆU DA RADIM.

1. Da nosim OVE cipele u školu jer prave neke čudne zvuke dok hodam.

2. Da kasnim na čas. (Razloge ZAŠTO vidi pod brojem 3)

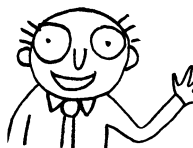
3. DA PROPUSTIM sledeću **NAGRADU**

za NOVU TABELU gospodina Fulermana:

Nova tabela = NOVA NAGRAĐA ➡

Gospodin Fulerman nam govori: „Pošto je akcija

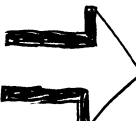

’Nije dobro ako kasnite na čas’

REŠI PROBLEME DOĐI NA VREME!			
Grupa 1	Grupa 2	Grupa 3	Grupa 4

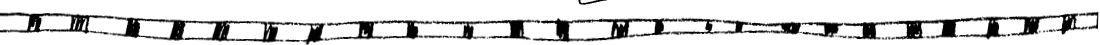
bila vrlo USPEŠNA, nudim još jednu NAGRADU pobeđnicima koju će pokazati ova tabela. I to će biti POSLEDNJA.“

Stvarno hoću ovog puta da OSVOJIM vaučer za knjige i **čokoladicu** ovog puta. (Kladim se da će Gospodin Fulerman da smisli novu TABELU čim otkrije šta se još rimuje sa čas i vreme.)

 (Moj spisak se nastavlja.)

4. Da pridem **BLIŽE** Amber Tali Džouns,
() koja se prehladila i stalno *šmrkće*.
ODVRATNO je.

5. Da **ZABORAVIM** da ponesem
fotku kad sam bio BEBA za NOVI školski
projekat.

Ja **STVARNO** ne želim da odnesem **NIKAKVU**
beblju fotku u školu **AMA NIKAD.**
Ali **Gospodin Fulerman** je rekao da će, ako
je zaboravimo, da pošalje mejl kao podsetnik
roditeljima, što će biti **MNOGO GORE** jer
mama **ČESTO** proverava mejlove i **ODMAH** će otići
i naći najblamantniju fotku.

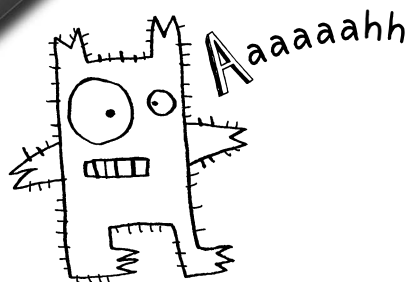
Mama: „**VIDI** kako si **SLADAK**
na noši, Tome.“

Ja: „**N**emoj **NJU** DA DAJEŠ!“

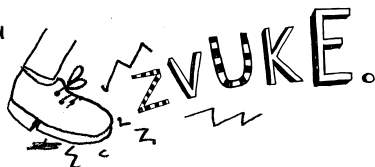
Mama: „**PREKASNO.**“

 (Vidim i sam.)

Pravljenje spiska je **LAKŠI** deo. **ISPUNITI**
svaku tačku ispalo je **MNOGO** teže nego što sam
očekivao.

Kažem mami da više ne mogu da nosim cipele
jer su počele da ispuštaju
neprijatne

„Pri svakom koraku, CIPELE
ispuste **UŽASAN** ZVUK!”

„Stvarno?“, pita mama...

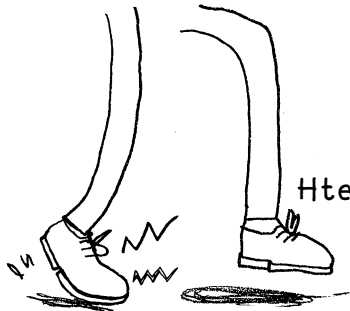
„**DA!** U početku mi je bilo
ZABAVNO, ali više nije.”

„A kako to radiš?”, mama bi da zna.

„**SAMO HODAM.** Evo, pokazaću ti.”

Obuo sam cipele da joj pokažem **KAKO** nastaje
škripanje i počeo da hodam tamo-amo po kuhinji.

Hteo sam da mama ČUJE blamantno

ŠKRIPANJE

pri povratku kući u POTPUNOSTI.

„Sad ćeš da vidiš...”,

upozoravam je. Mama čeka.

„Ništa ne ČUJEM, Tome”, kaže kao da ja

DIŽEM GALAMU zbog toga.

„STVARNO TI KAŽEM, MNOGO SU BUČNE!”

Ali oboje čujemo samo moje uzdisanje
i trupkanje u kuhinji. Mogao sam da
nosim i par pufnastih papuča.

Ni SKAKANJE ništa nije promenilo.

„Meni zvuče u redu i neću ti kupiti drugi par ako si se tome nadao.“

(Nisam, ali je to dobra ideja.) ☺

„JESI li čula ovo?“

pitam mamu.

„Ne.“

Izuo sam cipele i počeo

da ih savijam

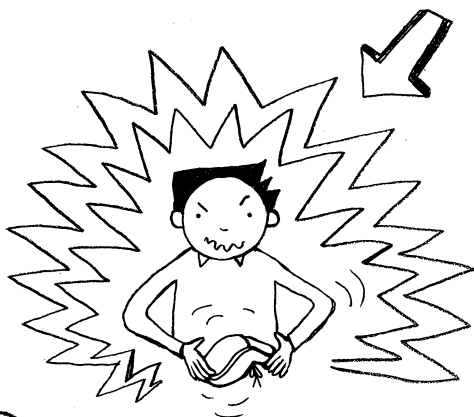
ne bih li utvrdio zašto više ne

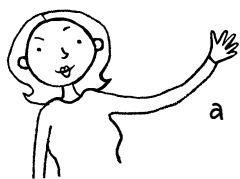
ŠKRIPE.

Trebalo bi da sam konačno zadovoljan,

ALI SAD
ME OVO
STVARNO
NERVIRA.

Mama shvata da sam **POBESNEO**, pa kaže:

„Obuj sad patike za fizičko,
a **AKO** se BUKA ponovi, nosi ih i dalje.

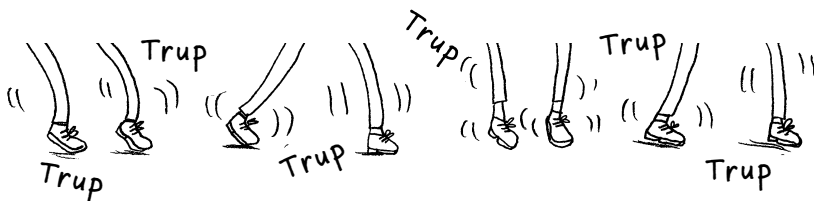
Daću ti opravdanje.”

Što je bar nešto, rekao bih.

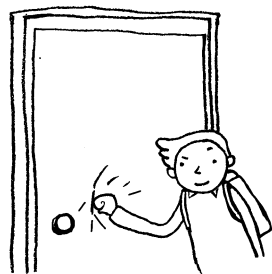
Ali način na koji je izgovorila **AKO** govorio mi je da mi zapravo nije ni poverovala.

Moje trupkanje u cipelama se odužilo, a Dereku je bilo dosta da me čeka napolju, pa je pokucao.

„POŽURI, Tome! **AKO** potrčimo, možda ćemo stići na vreme u školu”, kaže mi.

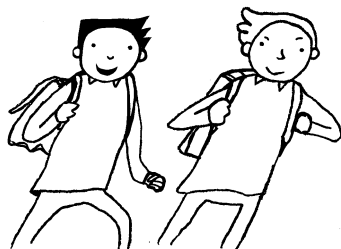

„Jesi li sve poneo?“, pita mama.

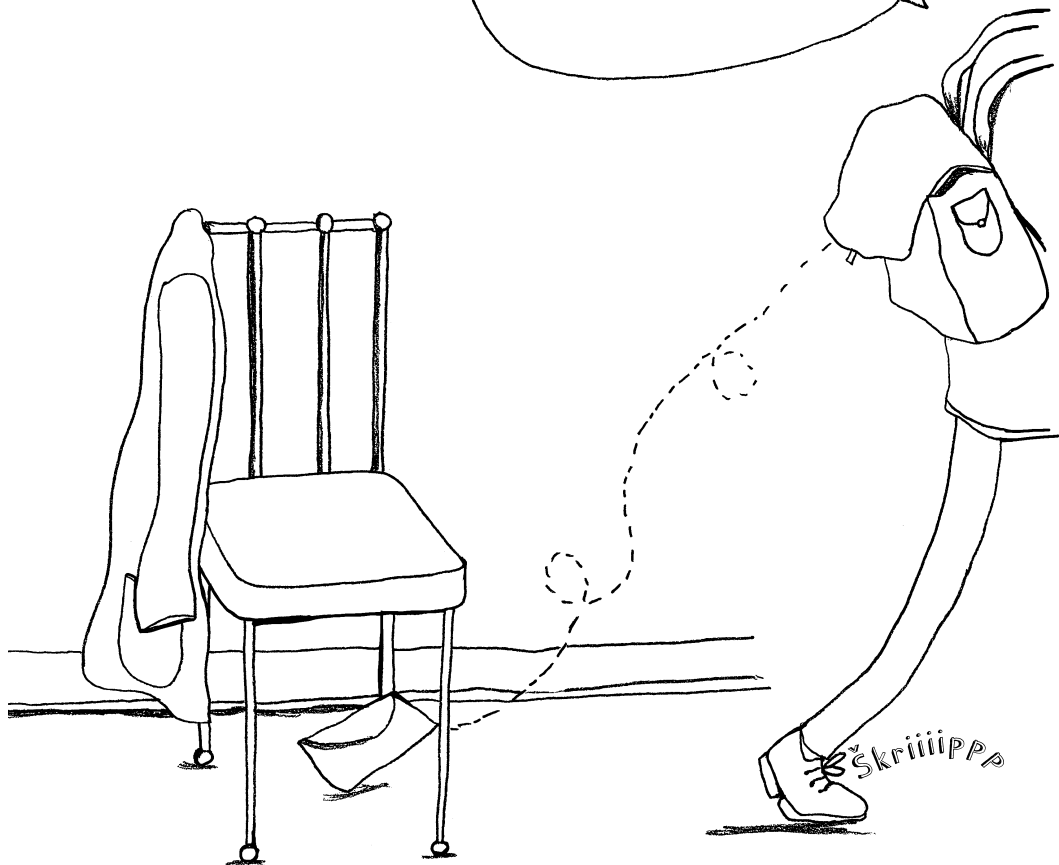
„Aha, SVE je tu!“

„Hajdemo!“, kažem Dereku.

ZDRAVO!

Obojica duboko uzdahnemo
i POTRČIMO u školu.

U početku su mi cipele bile okej,
ali sa svaki KORAKOM postajale su sve

glasnije.

škrrrrrriiiiiiiipppppp!

„KAKVA je to buka?“,
pita me Derek.

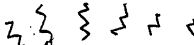
„Moje cipele – ne obraćaj pažnju
na njih“, kažem mu.
Što nam je sve teže.

škrrrrrriiiiiip
škrrrrrriiiiiip

Celim putem do škole mi cipele užasno
škrrrrrriipppe.

Deca upiru prstom u mene i ZURE mi u noge dok se pretvaram da se ništa ne dešava.

„Stvarno su glasne, zar ne?“,
kaže Derek kao da to već ne znam.

Ali onda sam se dosetio svojih rezervnih

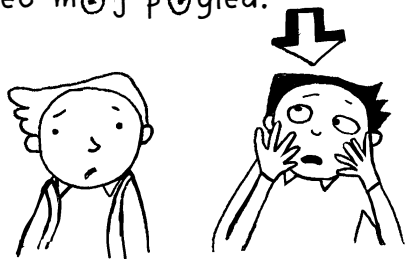
„ZABORAVIO sam – uz njih sam poneo i opravdanje.“

ODMAH ću da ih obujem.“

TAKO mi je drago što me je mama savetovala da ih ponesem.

Sručio sam SVE iz ranca na pod. Derek je odmah shvatio da nešto nije u redu kad je video moćj pŕŕgled.

„Šta si zaboravio?“, pita me
dok **istresam** svoj ranac.

SVE

NEMA mojih patika.

NEMA opravdanja.

NEMA bebaste slike.

(Toliko o pokušaju
da se držim SPISKA.)

„Aaaaaa... ZAŠTO UVEK zaboravljam
stvari?“, uzdišem.

Derek pokušava da pomogne i iznosi neke
predloge.

„Možda da navučеш ČARAPE preko cipela?“

Hmmm

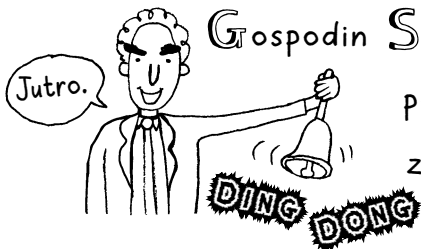
To bi verovatno prigušilo zvukove.

ILI zašto ne hodaš drugačije,

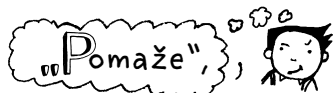
recimo **NA VRHOVIMA PRSTIJU?**

Gospodin Sprokit otvara vrata i
počinje da ZVONI
za početak školskog dana.

Pratim Dereka dok ulazimo
(na prstima), ali i dalje žkrriiippiim,
samo malo tiše.

„Pomaže“, šapućem. MOŽDA moje cipele
i neće primetiti niko. TAKO sam mislio
sve dok nisam ušao u hodnik...

... kad se sve PROMENILO.

Domar Sten je sigurno sinoć **SATIMA**

*
* polirao drveni pod pošto sam, čim su moje
*

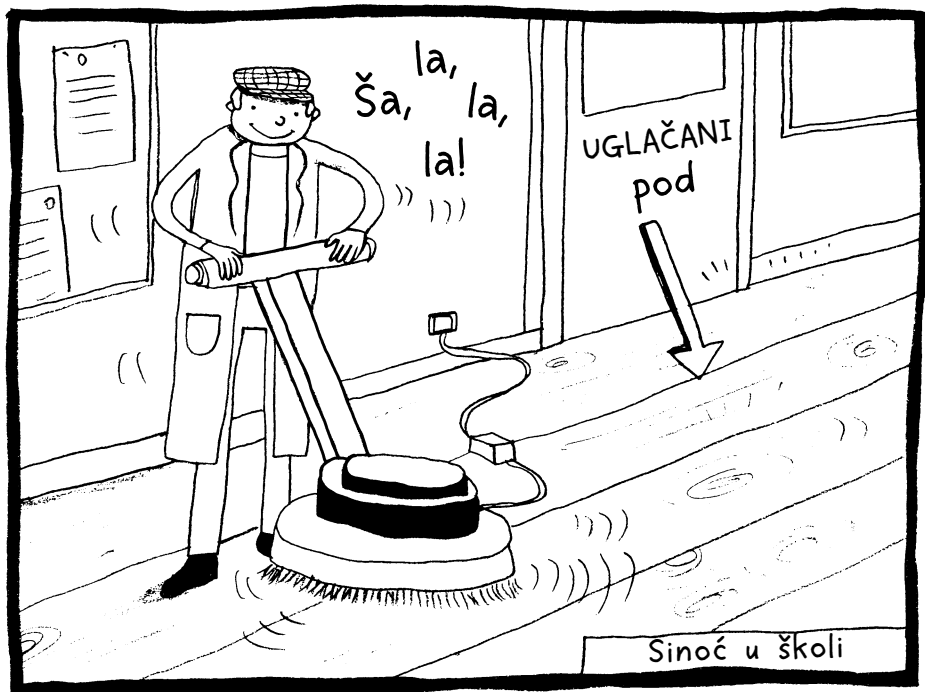
SUPER GLASNE cipele dotakle

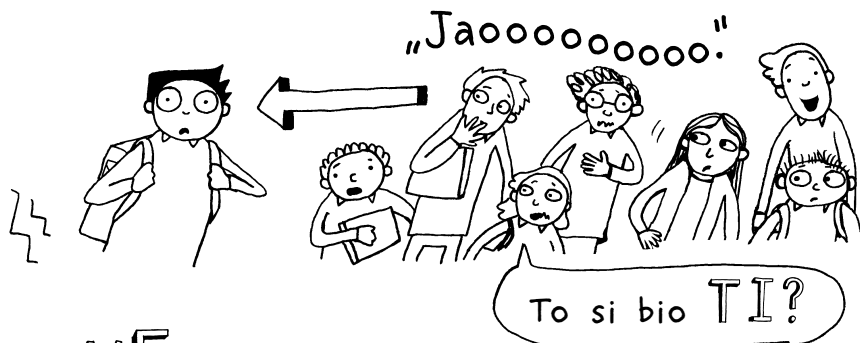
SUPER UGLAČANI POD,

počeo da pravim JOŠ **SPEKTAKULARNIJE**

~ ~ ~ ~ ~
ZVUK
~ ~ ~ ~ ~

(Ali to nije zvučalo dobro.)

„**NE**, to su **MOJE** CIPELE! TO SU **MOJE** CIPELE!“, vičem izbezumljeno ^{Pokazujući na njih.}
OPET sam napravio zvuk da DOKAŽEM da nije do **MENE**.

ŠKRrrrrrrIIIPP!

Deca su viknula: „**TOME!**“ i pobjegla od mene.

„CIPELE! CIPELE! CIPELE!“,

nastavio sam da urlam, što nije mnogo

pomoglo. Bredu Galoveju je to smešno i pogoršava

stvar govoreći: „HAJDE JOŠ
JEDNOM. URADI TO OPET!

Napravi onaj ZVUK!“

Vidim da Gospođa Vordington

prema meni, pomalo BESNA.

Kaže: „ŠTA SE TO DEŠAVA?

KO PRAVI SVU TU BUKU?“

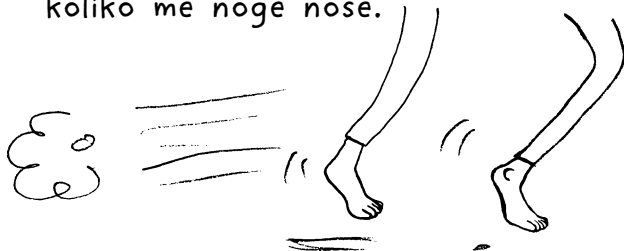
Pre nego što otkrije da sam to

odlučio sam da IZUJEM cipele i ČARAPE i

≡ **POTRČIM**

koliko me noge nose.

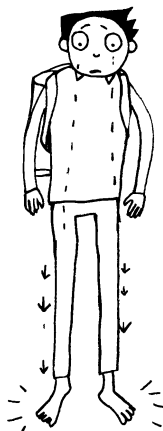
Izbegavao sam prepreke

pazeći da me neko NE ZGAZI, što nikako nije bilo lako, ali sam stigao do učionice sa svih deset prstiju. Sad sve što preostaje je da sednem u klupu tako da mi Gospodin Fulerman ne VIDI STOPALA.

Pa koliko to može da bude teško?

(Mnogo...)

Na tren sam pogledao stopala da se uverim da su svi prsti na broju, i baš tad je Amber Tali Džouns krenula PRAVO ka meni ŽMUREĆI...

„Idvini, Tome. Nitam te videla.
Gospodin Bulerman hoće da te
poređamo nabolju.”

(Dobro je što barem ima maramicu.)

„KIJALA” je dok je prolazila kraj nas,
pa se razred gurao iza nje. Zato sam morao
još VIŠE da pazim na STOPALA.

Norman mi maše i hoće da mi pokaže
svoje plesne POKRETE po **SUPER**
UGLAČANOM PODU.

Vidi ovo, kaže i pre
nego što sam ga upozorio:

„NE, NORMANE – pazi na moja...”

On je već počeo da se **VRTI**.

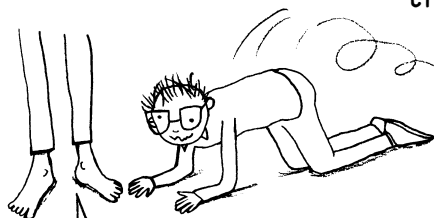
Posle ČETVRTE
piruete Normanu se

ZAVRTELO u glavi pa je pao,

tik kraj mojih STOPALA.

„Što si bos?“, pita me.

Psssst! Imam cipele, samo su vrlo **BUČNE**.

Obuću ih čim se vratimo u učionicu,

šapućem pokušavajući da ne skrenem pažnju na

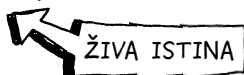
to da sam **BOSONOG**. KOBNA GREŠKA

((je bila to **ŠAPUTANJE** jer **KLINCIMA**

tako samo privlačiš PAŽNJU. Više privlačiš pažnju

kad **ŠAPUĆEŠ**.

(To je osnovno školsko pravilo.)

Norman i dalje **ZURI** u moja
stopala, što je i druge
navelo da bace òkò.

„ZAŠTO hodaš BOS?“, Markus

bi hteo da zna.

„Imam cipele, samo su mi u rancu“,

ŠAPUĆEM opet.

(Još jedna greška.)

„Zar ti nije hladno?“, **EJMI** me pita.
„**SKROZ** si **BOS**“, primećuje i Solidni.

Uh...

Ko to
hoda BOS?

TOM.

Zašto su ti noge
BOSE?

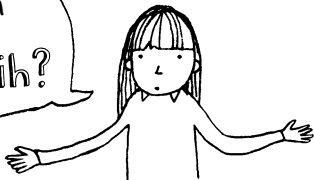
Baaaaš čudno...

Je l' to **DAN**
bosonogih?

Jesam li zaboravila
na **DAN** bosonogih?

Uh

NE postoji **DAN**
bosonogih!

Zašto onda TOM
ne nosi CIPELE?

Alo... ovde sam.

Nemam pojma,
PITAJ GA.

